

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

БУДИНОК

Я люблю сидіти біля вікна, малювати метеликів на кульбабах і вгадувати, де ті метелики живуть узимку. Адже всі на світі мають свої домівки і завжди десь живуть. Скажімо, сови живуть у дуплі, бджоли — у вулику, собаки — в будках, квіти — на грядках, яблуні — в саду, ластівки — у гніздечку, кроти — в землі, зайці — в полі, вовки — у лісі. І метелики десь живуть, тільки я не знаю де. Мабуть, усюди, де є весна, літо й осінь. Але як добре, що ми живемо в будинках! Там не страшні ані сніговії, ані морози. Нічого!

Наша садиба стоїть у передмісті. І найголовніший у ній, звичайно, сам будинок.

Як би вам його описати? Він дуже гарний — з білими стінами, червоним дахом та прозорими вікнами. І через той червоний дах здалеку наш будинок скидається на велетенського гнома у високій шапці.

Наша родина зовсім невеличка — бабуся, мама, тато, сестричка Даринка і я, Антося. Щоправда, в нас є ще одна бабуся — наша киця Мурка. Ви зрозумієте, чому вона бабуся, коли я скажу, скільки їй років. Сказати? Цілих вісімнадцять! Наша бабуся Мурка набагато старша за мене.

Ще в нас буває Святий Миколай, але він з'являється раз у рік. І коли він зникає, мені ще довго ввижається його блакитний плащ, усіяний сріблястими зірочками.

ВЕРАНДА

Коли надворі тепло, ми на веранді дуже часто обідаємо. Звідси мов на долоні видно геть усе наше подвір'я і палісадник. Видно, коли там гуляє вітер, накрапає дощ чи світить сонце. І, звичайно ж, хто до нас іде: листоноша, хороший гість чи, може, якийсь чужий пес шурує сюди погавкати за компанію з нашим Рудьком або просто так — побити байдики на нашому подвір'ї.

ГАНОК

Без цього ганку будинок був би не будинок. Угорі на ньому є острішок, що схожий на картузик із козирком. Під ним можна ховатися від дощу. А можна й не ховатися. Можна просто стояти на сідцях і дивитися. Скажімо, на квітник, де цвітуть усілякі квіти. Або на джмеля, що кружляє над ромашками. Мабуть, він вибирає, на котру йому краще сісти — на білу чи синю. А коли вибере, то сидить на ній довго-довго, аж поки почне куняти. Тоді до нього краще не підходити — щоб не розгнівався і не вкусив за носа.

Щовечора до ганку прибігає пити молочко їжачок. Він давно вже не боїться мене і тільки й чекає, коли я до нього привітаюся: «Добрий вечір!». А українську він добре розуміє, бо живе в нашому саду кілька років. Про нього можна сказати, що він уже старожил.

КВІТНИК

Він постійно змінюється. З весни до зими. На зиму квіти засинають. Деякі — в землі, а ті, що бояться морозу, треба викопувати, саджати в горщики і спускати в погреб. Там вони й додивляються свої квіткові сни.

Я люблю геть усі квіти, які в нас ростуть. А найбільше — тигрові лілії. Даремно їх звать тигровими, бо вони зовсім не страшні. До них можна близько-близько підходити. Мабуть, уночі до них так само близько-близько підходять тигри. Стають навдибки і нюхають. І так нанюхуються, що починають чхати. Так голосно, що чути далеко в лісі, звідки вони прийшли. Уявляєте, які ті тигри тоді смішні?

ВІКНА

Наш будинок має очі. Такі видющі, що все-всьєнке бачать. Це вікна. І вони в нього на те, щоб мати чим дивитися.

А от лазити крізь вікна будинок нікому не дозволяє. Хіба що Мурці. Але вона ніколи й не питає дозволу. Вона сама собі пані і лазить надвір, коли і кудюю хоче.

Інколи й мені хочеться вийти надвір не через двері, а вилізти за Муркою у вікно. Чого це тільки їй можна? У квартирку я не пролізу, а у вікно, що відчиняється з кімнати надвір, — завиграшки. І, мабуть, я давно це зробила б, якби під тим вікном не ріс колючий кущ білих троянд. Страшно було подряпатися.

Одного дня влітку я таки витягла зі своєї шафки чобітки й зимовий комбінезон. Він уже був мені трохи затісний, та нічого — я все-таки в ньому помістилася. Головне було — не поколотися.

Будь-який страх не знати куди й подівся. Те, що я можу поламати троянди, мені тієї миті навіть не спало на думку.

У кімнаті була тільки Мурка. Вона сиділа на дивані й старанно вилизувалась. Напевно, збиралася кудись у гості. Тож ніхто не спитав мене: «Навіщо ти так убєхкуєшся? Надворі ж літо!». Тим паче ніхто не спитав: «Чого ти лізеш вікном, якщо є двері?».

А потім сталося те, що сталося. Хтось зойкнув «ой!». Вгадайте з двох разів, хто з нас: я чи колючий кущ білих троянд?

Якби білі троянди вмiли зойкати, то зойкали б і досі. Мабуть, їм дуже тоді боліло.

Але скажу вам правду: краще таки ходити дверима, а не вікном. Якщо ти дівчинка, а не кицька. І троянди будуть цілі, і не доведеться потім мастити йодом подряпану щоку.

